

Au apărut:

Dentzel G. Jones

- Al Capone #1 – Nașul – 24 mai 2018
- Al Capone #2 – Trădarea – 21 iunie 2018
- Al Capone #3 – Răzbunarea – 19 iulie 2018
- Al Capone #4 – Gangsterii – 16 august 2018
- Al Capone #5 – Inamicul – 20 septembrie 2018
- Al Capone #6 – Centrala – 18 octombrie 2018

AL CAPONE

volumul **7**

Dentzel G. Jones

REGELE

Autor: Dentzel G.Jones

Titlu original: King of Mafia - The King

Titlu: Al Capone #7 - Regele

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-779-6

Capitolul 217 „Centrala” apare din nou

Al Capone era mulțumit că se putuse înapoia la Chicago, era mulțumit că era iarăși în mijlocul tovarășilor săi și că o singură lecție fusese de ajuns pentru a face să înceteze toate neajunsurile pe care Weiss și Moran le pricinuiseră Sindicatului în lipsa sa.

Mai era mulțumit și că putea veghea el însuși asupra singurei femei care făcuse să tresară inima lui, dar sufletul îi sângera cu toate aceste mulțumiri, deoarece iubita celui mai bun prieten al său fusese răpită de blestematul care se ascundea sub denumirea de „Centrala” și toate încercările făcute spre a da de urma celei dispărute rămaseră fără nici un rezultat. Angajase detectivii cei mai renumiți, însuși Mac Geran se ocupa de chestiune, de la New-York, dar nu fu găsit nici un indiciu despre locul unde fusese dusă nefericita Henriette Debrien, aceea fără de care poate că America ar fi avut astăzi o altă înfățișare politică.

În dimineața aceea, Al Capone se plimba iarăși prin odaia sa de culcare de la hotel *Metropol* și se gândea ce să-i mai spună lui Kline, la care tocmai se pregătea să se ducă, așa cum făcea în fiecare zi, de trei și chiar de patru ori.

Deodată cineva bătu în ușă și gangsterul care era de serviciu în fața apartamentului său intra, aducându-i pe o tavă de argint ziarele de dimineață.

La început Scarface nici măcar nu se uită la ele. Pe urmă luă unul la întâmplare și-l deschise. Când însă își aruncă ochii pe prima pagină, fruntea i se încreți și degetele strânsă ziarul cu atâta putere, încât cele două arătătoare trecură prin numeroasele foi de hârtie.

Ceea ce încordase atât de mult privirea și toată făptura regelui contrabandiștilor era chiar reportajul din mijlocul primei pagini a gazetei, un articol al cărui titlu, scris cu litere mari și groase, era:

Ben Howard, fiul președintelui republicii, a fost răpit!

Scarface se așază pe un scaun, deoarece simțea că altfel nu va fi în stare să citească acest articol, care pentru el avea o importanță deosebită.

Fără să fi citit un rând mai mult decât aceste câteva cuvinte care alcătuiau titlul, fără să fi văzut o singură frază din tot articolul, Scarface ar fi putut jura că în joc era aceeași mână care o răpise și pe Henriette Debrin: „Centrala“, nemernicul acela de Hilary Mallton, care anunțase răspicat că va lua locul Centralei celei Mari, locul principesei de Malta, stăpâna zonelor.

Dar Scarface avu o dezamăgire. În articolul respectiv doar se anunța dispariția lui Ben Howard, fiul în vârstă de nouă ani al președintelui republicii, fără să se menționeze și cine-l răpise.

Ben Howard se plimba prin parcul Casei Albe din Washington, însoțit de guvernanta sa. La un moment dat, băiatul a început să alerge după un fluture și guvernanta l-a pierdut din ochi. La început, ea îl aștepta liniștită, fiind sigură că micul Ben se va înapoia dintr-un moment în altul. Când văzu însă că trec câteva minute, fără ca fiul președintelui să se mai înapoieze, începu să-l caute.

Dar băiatul nu mai era nicăieri, de parcă l-ar fi înghițit pământul.

Femeia alergă în casă, s-a dat alarma, toți detectivii din jurul Casei Albe au început să caute, dar micul Ben a rămas dispărut.

Într-un tufiș din apropierea locului unde guvernanta l-a văzut pe băiat pentru ultima oară, a fost găsită o batistă care mirosea a cloroform, ceea ce însemna că, pentru a-l fura pe Ben, răpitorii l-au narcotizat.

Reportajul se termina astfel:

Unul din îngrijitorii parcului spune că, la ora când a dispărut fiul președintelui, a văzut un avion ridicându-se de undeva, chiar de lângă zidul împrejmuit al parcului și îndreptându-se spre mare. Cercetările ce se fac fără întrerupere vor stabili dacă avionul acesta a avut vreo legătură cu răpirea lui Ben Howard.

Urmau apoi fraze nu tocmai măgulitoare la adresa poliției, care nu era capabilă nici măcar să păzească pe membrii primului cetățean al țării. Scarface scăpă gazeta din mâini și rămase dus pe gânduri. Pentru el nu mai încăpea nici un fel de îndoială că și această răpire fusese pusă la cale tot de Hilary Mallton.

Care putea fi scopul răpirii, acum, după ce Howard fusese ales președinte, Capone nu-și putea da seama, însă era pe deplin încredințat că fostul conducător al zonelor nu era străin de această mârșăvie.

Pe când stătea neclintit, cu mintea frământată de gândurile cele mai ciudate, din nou bătu cineva în ușa camerei sale și gangsterul de serviciu intră iarăși, ținând în mâini tava de argint.

— Pune scrisorile pe masă, Victor! – zise Scarface, fără să dea atenție corespondenței pe care o adusese gangsterul.

— Nu sunt scrisori, ci o telegramă, Boss! – răspunse gangsterul, apropiindu-se.

— O telegramă? – se miră Scarface.

Și, luând depeșa de pe tava de argint, o desfăcu cu mâini nesigure.

E ciudat cât de tare este dezvoltat darul presimțirii la unii oameni. Se întâmplă deseori că, din senin, dintr-un amănunt lipsit de importanță, cineva presimte că i se va întâmpla ceva bun sau rău. Scarface avea acest dar al presimțirii, foarte dezvoltat și poate că în bună parte succesul lui proverbial în toate se datora acestui dar, cu care natura îl înzestrase cu prisosință.

Și acum, luând în mână telegrama pe care i-o adusese servitorul-gangster, Scarface știa prea bine că ea nu putea decât să fie în legătură cu răpirea lui Ben Howard.

Nu se înșelase. Telegrama, care fusese trimisă prin radio, avea următorul cuprins:

Al Capone stop țin să-ți dovedesc din când în când că nu am murit și că, în ciuda străduințelor dumitale, zonele tot își vor ajunge scopul stop te sfătuiesc să nu te mai angajezi detectiv gratuit al statului spre a porni pe urmele lui Ben Howard stop deoarece copilul este ascuns undeva unde nimeni nu-l va putea găsi stop și de unde nimeni nu-l poate scăpa stop mai curând decât îți poți închipui stop vei mai primi și alte vești de la viitorul Stăpân al Lumii stop – „Centrala“.

Este adevărat că Al Capone era iute la mânie și se înfuria repede.

Mai este adevărat că la început trăise într-o lume unde înjurătura face parte din vorbirea curentă, unde o vorbă de ocară se rostește la fiecare al doilea cuvânt.

Cu toate acestea, știuse să-și stăpânească acest obicei pe care-l luase din tinerețe, așa că pe vremea strălucirii sale ajunsese un om, a cărui bună creștere se putea lua la întrecere cu aceea a oricărui vlăstar din cea mai bună familie.

În clipa aceea însă, mânia regelui contrabandiștilor fu atât de mare, încât nu se mai putu stăpâni și, aruncând telegrama pe jos, trânti o cumplită înjurătură italienească.

Servitorul, care nu-și mai văzuse șeful niciodată atât de furios, socoti că în asemenea momente era mai cuminte să nu stai prea aproape de cel înfuriat și se strecură din odaie, fără ca Scarface să fi observat. Dar

în clipa aceea, Capone se gândea la orice în lumea aceasta, numai la el nu. *ect pentru oameni și cărți*

Regele gangsterilor începu să se plimbe prin odaie ca un tigru înfometat prin cușca sa și fără îndoială că, dacă l-ar fi văzut atunci cineva, ar fi fugit de el, chiar dacă ar fi fost cel mai bun prieten al său.

Această plimbare a regelui gangsterilor ținu cam un ceas și cine știe cât ar mai fi ținut, dacă o întâmplare oarecare nu i-ar fi îndrumat gândurile pe un făgaș bine hotărât.

Pe măsuta de noapte era aruncată o scrisoare, pe care o primise în ajun, seara târziu, de la Joss Burke. În această scrisoare, prefectul poliției din New-York îi spunea că săpăturile făcute pentru a da de o intrare în peșterile de sub insulele Manhattan și Long Island nu duc la nici un rezultat, deoarece târnăcoapele se izbesc la tot pasul de stâncă tare de granit, din care până și dinamita nu poate să smulgă decât câteva bucăți fără însemnătate.

De aceea – spunea prefectul în scrisoarea lui – am și dat ordin să se înceteze săpăturile, deoarece toată dinamita Statelor Unite nu ar ajunge pentru a pătrunde în împărăția peșterilor; pe care nebunia bietului Forst ne-a închis-o pentru totdeauna. Zonele au știut să-și ascundă tainele atât de bine, încât nici după nimicirea lor nu putem da peste aceste taine.

Despre Henriette Debrien ai mai aflat ceva? Poate că, dacă fostul profesor de geologie nu ar fi căzut pradă propriei sale răzbunări, ar fi putut să ne mai spună câte ceva despre ascunzătorile zonelor.

Forst să spună ceva despre ascunzătorile zonelor?...

Citind acum pentru a doua oară scrisoarea lui Burke, fraza aceasta intră ca un cui în capul regelui contrabandiștilor.

Da, nebunul îi spusese numai lui că știa multe despre zone și despre cuiburile lor și-i făgăduise că odată, când vor putea sta de vorbă în liniște, îi va da amănunte foarte interesante.

Dar ce folos, dacă într-un moment de nebulie, Frost își pregătise propria pieire? De unde să-l scoată acum, să-l facă să vorbească, de unde să-l ia, pentru a da acele prețioase amănunte, care poate că l-ar fi pus pe urmele Henriettei și poate și pe acelea ale lui Ben Howard?

Dar stai...

Un fulger luminos se ivi deodată în mintea lui Capone.

Oare, chiar cu prilejul celei dintâi întâlniri cu Forst, acesta nu-i vorbise despre cea mai bună ascunzătoare a zonelor, care ar fi fost terminată de curând și s-ar găsi undeva... undeva prin insulele Asiei?

Scarface își munci creierul să-și aducă aminte despre care insulă anume îi vorbise Forst, dar toată truda îi fu în zadar.

El, care ținea minte cel mai neînsemnat amănunt, el care avea o memorie atât de bună, uitase cu totul numele pe care-l rostise nebunul, vorbind despre noua și cea mai desăvârșită ascunzătoare a zonelor.

Știa că-i spusese despre o insulă, știa că această insulă se găsește undeva prin partea de sud a Asiei, dar numele nu era în stare să și-l amintească, oricât de mult se străduia.

Era și firesc de altfel să-l fi uitat. În clipa în care Forst pronunțase numele acesta, mintea lui Al era frământată de gânduri, prea însemnate pentru a căuta să-și întipărească în creier numele unei insule oarecare.

Ah, dacă ar fi știut Scarface că acest nume putea să aibă pentru el o însemnătate mult mai mare chiar și decât întâmplările care erau atunci în curs de desfășurare!...

Regele gangsterilor își reîncepu cu și mai multă înfrigurare plimbarea prin cameră. Deodată se opri, încruntă sprâncenele, ca și când i-ar fi venit un gând, apoi porni cu pași hotărâți spre odaia alăturată, unde își avea biroul, deschise repede unul din sertarele acestuia, scoase din el un atlas geografic și-l deschise, cu mâini tremurânde, la harta Asiei.

Își puse degetul pe insulele din sudul continentului asiatic și începu să le citească numele. Dar nici unul nu-i suna în urechi ca acela rostit de Forst.

Tocmai voia să închidă atlasul, când se gândi că poate se înșelase și insula căutată nu se găsea în Asia, ci în Oceania, în cel de al cincilea continent al pământului, care este format numai și numai din insule.

Deschise așadar atlasul la Oceania și începu din nou să se plimbe cu degetul arătător pe numele insulelor.

Sumatra... nu era, Insulele Philippine, nu... Celebes... Borneo... Ja... Java!

Pumnul lui Scarface căzu pe masă cu atâta putere, încât călimara de argint se răsturnă și cerneala se vărsă.

Dar ce-i păsa lui că va trebui să schimbe postavul verde de pe birou!... Java, asta era insula despre care-i vorbise Forst... În Java îi spusese nebunul că s-ar afla cea mai nouă și mai sigură ascunzătoare a zonelor... Fostul profesor de geologie auzise pe „Centrala“ spunând că

în Java ar fi fost ridicată cetățuia cea mai de neînvins a organizației în fruntea căreia stătuse principesa de Malta, iar acum se găsea Mallton.

Cu toată amărăciunea pe care i-o pricinuisse vestea dispariției lui Ben Howard, Al Capone ar fi fost în stare să joace de bucurie.

Da, acum știa unde o dusesse „Centrala“ pe Henriette Debrien, acum ar fi putut să jure că și fiul președintelui republicii tot acolo va fi dus.

Dar... dacă nebunul îl mințise?... Dacă nenorocitul îi vorbise de Java numai sub influența unui acces de nebunie?...

Nu, nu trebuia să se descurajeze singur. Tot ce-i spusese fostul profesor se adeverise și deci și povestea cu ascunzătoarea din Java a zonelor trebuia să fie adevărată.

De altfel, numai într-o ascunzătoare atât de îndepărtată, aflată într-un loc la care nimeni nu s-ar fi putut gândi, se putea socoti „Centrala“ atât de sigur, încât să-și îngăduie să-și bată joc de el, trimițându-i o telegramă provocatoare ca aceea pe care o promisese Al.

Toate bune, dar ce să facă acum? Să se ducă el însuși acolo, nu avea nici un rost. Cum să caute el, unul singur, pe un om, pe un teritoriu atât de vast, cum este insula Java? Era o prostie chiar și numai să se gândească la așa ceva.

Firește că întâmplarea i-l putea scoate în cale chiar de îndată ce ar fi coborât din vapor, dar tot atât de bine se putea întâmpla să alerge în căutarea lui Hilary Mallton toată viața, fără să dea peste el.

Bucuria de o clipă dispăru iarăși din sufletul regelui contrabandiștilor.

Dar, biziindu-se pe steaua lui bună și destinul care nu-l părăsiseră niciodată, luă în curând o hotărâre.

Adună în juru-i pe zece dintre oamenii săi de care se putea lipsi din Chicago și le ținu următoarea cuvântare:

— Băieți, acum știți și voi ce sunt zonele, v-am spus destul de amănunțit, cum au fost organizate și cunoașteți rezultatul luptei pe care Kline și cu mine am dus-o împotriva lor.

Tot astfel știți că tartorul cel mai mare al acestei blestemate organizații, mizerabilul care conducea banda la New-York sub numele de „Centrala“ și care acum se consideră stăpânul atotputernic al zonelor, a scăpat, luând cu el și pe logodnica prietenului nostru Kline.

Ieri s-a mai înfăptuit o altă nelegiuire, care este tot fapta „Centralei“: fiul președintelui republicii a fost răpit și dus într-o ascunzătoare sigură. Ei bine, eu sunt îndreptățit să cred că această ascunzătoare sigură a zonelor se găsește în insula Java, din Oceania.

— În Java?! Atât de departe! — exclamă Finci, unul din gangsterii pe care Scarface îi chemase la consfătuire.

— Da! — răspunse regele contrabandiștilor. Puterea zonelor se întinde pe toată suprafața pământului. Dar oricât de întinsă este puterea acestei organizații, ea nu trăiește decât numai mulțumită energiei și deșteptăciunii diabolice a „Centralei“, așa cum pământul trăiește numai datorită razelor dătătoare de viață ale soarelui. Dacă soarele s-ar stinge, viața ar muri pe pământ. Dacă „Centrala“ dispare, zonele se vor împrăstia ca semințele de pădărie la suflarea vântului... Având în vedere scopul urmărit de Hilary Mallton, este datoria noastră ca oameni de a face tot ce ne stă în putință pentru a strivi capul șarpelui care se numește „Centrala“. Afară de asta, după cum v-am spus, logodnica prietenului și tovarășului nostru Kline, precum și fiul președintelui republicii se află în mâinile lui.

— Să-i smulgem din ghearele lui blestemate! — strigă Vittori, alt gangster. Și Dumnezeu să-l ferească să cadă în mâinile noastre!

— Ca toate în lume, așa și asta este mai ușor de spus decât de făcut! — răspunse Scarface. În orice caz, după cum v-am spus și mai înalte, este de datoria noastră să facem tot ce ne stă în putință, spre a scăpa din mâinile lor ființele dragi prietenilor noștri și a împiedica ducerea la îndeplinire a planurilor nebunești ale acestui monstru... De aceea, iați ce am hotărât: voi zece, veți porni spre Java. Veți coborî pe insulă în zece puncte diferite și veți urma zece căi hotărâte de mine mai dinainte. Pe unde treceți, veți căuta peste tot locul pe Hilary Mallton, alias „Centrala“. Nu sub numele acesta, fiindcă așa nu-l veți găsi, ci veți căuta pe omul care seamănă izbitor cu Napoleon Bonaparte, o asemănare atât de mare, încât dacă marele Napoleon ar trăi astăzi, ai zice că el și Hilary Mallton sunt frați buni. Dar nu trebuie să căutați numai omul, ci mai ales faptele lui. Voi cunoașteți felul de a lucra al zonelor. Vi l-am descris. Poate că aceeași îndeletnicire, sau ceva asemănător, o are „Centrala“ și în Java. Oricum, când veți auzi în vreun oraș sau vreă localitate mai puțin însemnată, că acolo trăiește un om cu apucături ciudate, sau că acolo se petrec lucruri care, în mod firesc, nu-și au rostul, veți căuta să-l cunoașteți pe acest om, spre a vă da seama dacă nu cumva este cel căutat de noi. Dacă-l găsiți, îmi trimiteți imediat o telegramă cifrată și nu-l pierdeți din vedere până la venirea mea... Îmi dau seama că este foarte grea însărcinarea pe care v-o dau. Dar, cu credință în scopul înalt pe care-l slujiți și cu gândul la prietenul vostru, Kline, căruia nemernicul i-a răpit ființa cea mai dragă inimii lui, am credință că veți izbuti și, cel mult în decurs de șase luni, începând de astăzi, voi primi telegrama care să-mi anunțe vestea îmbucurătoare că ascunzătoarea „Centralei“ a fost descoperită de unul din voi.

După aceea, Capone le mai dădu câteva sfaturi, îi aprovizionă cu bani îndeajuns pentru orice cheltuieli și, peste trei zile, zece gangsteri porniră spre Java, în căutarea „Centralei” și a victimelor sale.

În aceeași zi, sosi la New-York și Gloria Hawkins, chemată telefonic de Al, din Florida, unde frumoasa fată se duse să-și vadă logodnicul și viitorii socri.

Capitolul 218

Lindo

Insula Java, colonie olandeză, situată între Asia și Australia, este un adevărat rai pe pământ, atunci când nu este bântuită de cutremure sau când marele vulcan din apropiere, Krakatoa, nu aruncă, până în depărtări de neînchipuit, lava-i ucigătoare.

Dar cutremurele de pământ sunt foarte dese și fumul care iese neconținut prin craterul vulcanului ține de zeci de ani populația sub teroare.

Cu toate acestea, rodnicia pământului a atras în Java mulți europeni, care fac afaceri minunate cu coloniale și mai ales cu orez, cafea, zahăr și piper, care în timpuri liniștite se găsesc din belșug pe insulă.

Populația insulei este alcătuită în mare parte din băștinași, adică javanezi și malaiezi. Ca număr vin apoi olandezii, care stăpânesc insula, apoi italienii, francezii, englezii și alte națiuni ale Europei.

Unul dintre europenii cei mai cunoscuți în Java, cu toate că nu trăia acolo, era Giuseppe Castagni, de naționalitate italiană, un om ca la vreo patruzeci de ani, oacheș, cu ochi pătrunzători, neobișnuit de pătrunzători, cu frunte înaltă, cu un nas croit parcă de natură după statuia unui cuceritor al lumii.

Într-una din zile, Giuseppe Castagni stătea rezemat de ușa ce lega barul de restaurantul hotelului *Beaurivage* din Surakarta, unul din orașele de căpetenie ale insulei, deși nu trecea decât foarte rar prin acest oraș. Își petrecuse aproape toată viața în călătorii și multe orașe din Java, unde avea afaceri foarte importante, nu-l vedeau cu anii.

În ziua aceea, chipul lui Gieseppe Castagni era tot atât de plictisit ca și al celorlalți șase-opt clienți ai restaurantului. Nici nu era de mirare. De douăzeci și patru de ore era în toată insula o atmosferă atât de sufocantă, încât pur și simplu nu puteai respira.

— Aerul acesta îți intră în plămâni ca un terci gros, fără a mai vrea să iasă de acolo! — zise Castagni chelnerului javanez, care stătea la tejgheaua barului.

Din dosul tejghelei, chelnerul zâmbi nepăsător și parcă și puțin batjocoritor. Aerul era cald, desigur, dar el nu-l găsea chiar atât de insuportabil.

Omul cu pielea cafenie era născut în Java și de aceea aerul nu i se părea înăbușitor. Pe el nu-l influența în nici un fel. Ba da, poate că totuși ceva era: aerul acesta „ca un terci”, cum îi spusese Giuseppe Castagni, îl făcea pe javanez să presimta ceva, prin care trecuse de multe ori în viață și-l îndemnase, în ultimele douăzeci și patru de ore, să stea mereu în apropierea unei uși ce ducea afară, sub cerul liber.

Dar despre această presimțire a sa, chelnerul nu vorbi nimic nici lui Giuseppe Castagni, pe care nu-l putea suferi, nici celorlalți mușterii, care îi era străini cu desăvârșire.

Se mulțumea doar să zâmbească, de câte ori doamnele și domnii cu pielea albă se plângeau de aerul înăbușitor.

Castagni tocmai se gândea dacă să mai ceară un pahar de *genevrette* — așa se numea lichiorul de ienupăr — când își aduse aminte de sfatul pe care i-l dăduse doctorul său din Batavia, van der Zeppen.

Doctorul pretindea că *genevrette* este în ținuturile calde o otrăvă mai puternică chiar decât opiumul și cocaina, iar Castagni spunea că, dimpotrivă, rachiul acesta avea un efect binefăcător asupra omului, pe o vreme înăbușitoare.

Castagni nu-și putea explica de ce, în vreme ce se gândea la sfatul pe care i-l dăduse doctorul van der Zeppen, deodată pe frunte îi apărură o dungă de nădușeală. Nu se temea pentru starea sănătății sale și nici de ceea ce îi spusese doctorul.

Și, mai mult sub stăpânirea unui instinct decât ca o urmare a judecății, el își aruncă privirea spre plafon.

Tavanul barului era din sticlă, deasupra căruia se întindea nemărginirea cerului; între cer și tavanul de sticlă mai era întinsă o bucată mare de pânză albă, pe care un angajat de la hotel o uda din oră în oră, pentru a face căldura dinăuntru cât mai suportabilă.

În tavanul acesta de sticlă, Castagni nu observă nimic deosebit. Își așeză deci paharul de *genevrette* pe tejghea și, scoțându-și o batistă, își șterse nădușeala de pe frunte.

În clipa aceea casa, strada, orașul și poate toată insula, se cutremurau. Nu a fost o zguduitură prea mare, dar destul de puternică pentru ca hotelul *Beaurivage* să se transforme imediat într-o ruină.

— Lindo! — strigă chelnerul de la bar, care și ajunsese la ușa de afară și se uita pe cer cu multă luare aminte. Lindo!

Și, rostind pentru a doua oară acest cuvânt, începu să alerge ca gonit de furii. pentru oameni și cârti

Atunci își dădu seama și Giuseppe Castagni de ce i se ivise nădușeala pe frunte. Nefiind pentru prima dată pe în Insulele Sondelor – așa se numesc laolaltă insulele din care face parte și Java – mai avusese prilejul să cunoască acest soi de glume ale pământului, care se cutremura cel puțin o dată la o lună.

Valul de nădușeală nu fusese altceva decât un fel de prevestire, după cum zăpușeala fusese o prevestire pentru chelnerul javanez.

El știa că nu numai animalele, ci și un număr mare de băștinași ai insulei presimt cutremurele cu câteva ceasuri mai înainte.

— Lindo! Lindo! – strigă acum chelnerul, de la o depărtare care-l pune în afara oricărei primejdii.

— Maimuță bătrână – mormăi Giuseppe Castagni, furios, dar fără ca această furie să i se fi putut citi în glasul lui monoton, ca un cântec pentru mort – dacă strigai mai curând „cutremur“, am fi avut timp să ne pregătim pentru acest „lindo“ al tău.

Și, mormăind aceste cuvinte, fără să se fi uitat în sus, făcu trei pași la o parte, cu iuțeala unui fulger. Parcă ar fi avut ochi în moalele cpului, așa se ferise de primejdie în ultimul moment.

Acoperișul de sticlă al barului se prăbuși, prefăcându-se în mii de țandări, iar Castagni era ferit, deoarece ajunsese afară, unde aștepta liniștit ca prăbușirea să ia sfârșit. Și nu trebui să aștepte prea mult, fiindcă totul durase, așa cum am arătat mai înainte, doar o secundă.

Barul nu mai avea acoperiș. Pânza albă de deasupra tavanului flutura sub puterea furtunii ce se stărnise deodată. Mușteriii speriați treceau în goană pe lângă Castagni, care rămăsese liniștit pe loc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când socoti că primejdia a trecut, italianul se întoarse la bar, aruncă băutura din pahar, de teamă să nu fi căzut înăuntru cioburi și, turnându-și singur din sticlă, bău pe nerăsuflăte.

Mare noroc pentru cei care se aflau înăuntru, că hotelul nu avea decât parter și un etaj. Dacă ar fi fost mai mare, Dumnezeu știe câte victime ar fi făcut cutremurul la *Beaurivage*.

— La naiba, omule! Ce te holbezi așa, ca un crap scos din apă? – strigă cineva în limba engleză. Cât ai de gând să mai aștepți ca să vii să mă scoți din porcăria asta?

Încet, fără nici o grabă, Giuseppe Castagni își întoarse capul spre acela care-i vorbise atât de nepoliticos. Dar nu văzu decât un cap mare, roșu, acoperit de murdărie și nădușeală și sângerând puțin.

Capul cel mare și roșu se uita de sub o masă, căreia toate cele patru picioare îi intraseră în podea.

Fără îndoială că posesorul acestui cap ar fi putut să scape de masa ce-l apăsă, dacă întâmplător peste această masă n-ar mai fi zăcut, cu fața în farfuria plină cu orez, un chelner javanez, pe care vreo bucată de moloz sau vreo cărămidă îl lovise în cap, tocmai când trecea pe lângă masă.

— Dar vino-ți odată în fire, omule! – strigă grăsului de sub masă, uitându-se cu ochii injectați de sânge la Giuseppe Castagni. Sunt senator al Statelor Unite din America și nu pot rămâne o jumătate de veșnicie în gaura asta blestemată!

Pe chipul lui Giuseppe Castagni se ivi mai întâi un zâmbet batjocoritor, care dispăru însă dintr-odată. Italianul, parcă împins de o idee ce-i apăruse pe neașteptate, se apropie de masă, îl luă de pe ea pe chelnerul javanez și porni cu el până la bar, unde-i turnă pe față o jumătate de sticlă cu apă, pe care o găsisese mai aproape.

În vremea aceasta, omul cu capul mare continua să strige cât îl ținea gura. Castagni se întoarse la el, dar mai întâi mai privi o dată spre tavan.

Chiar deasupra mesei de sub care striga senatorul american se vedea butoiul plin cu pământ al unui palmier care, până cu un sfert de ceas mai înainte, împodobise unul din coridoarele de la etaj. Butoiul acesta părea că plutește în aer și se putea prăbuși în orice moment. De aceea se și grăbi acum Castagni să ridice masa intrată în podea și să-l scoată pe american de sub ea. Luându-l de braț, deoarece senatorul se cam clătina, îl duse și pe el în bar.

De-abia plecase cu senatorul, că butoiul se și prăbuși din tavan, cu palmier cu tot, și exact pe locul unde cu două secunde mai înainte zăcuse senatorul.

— Blestemată țară! – bombăni acesta. Mă întreb, cum poate cineva să trăiască vreme mai îndelungată pe meleagurie acestea?

— O, dar se pot petrece și ceasuri foarte plăcute în țara aceasta! – zise italianul, clipind cu înțelese. Dar... îmi dați voie... Numele meu este Giuseppe Castagni.

Americanul se înclină cu o mișcare bruscă, neîndemânatică. Ai fi zis, ca un briceag care se închide.

— John Griggs! – zise el răspicat, ca și cum ar fi ținut neapărat ca italianul să-i înțeleagă numele. Te rog să mă ierți, dar ar fi fost de datoria mea să mă recomand primul. Însă în starea în care mă aflam...

— Dar, te rog! – îl întrerupse italianul.